

[Pürschel.]

tatet af, at man skrev et Ændringsforslag i Løbet af 5 Minutter og gav det nogle senere Affilinger, i Stedet for at lytte til den besindige Røst, der sagde: Lad os overveje lidt nærmere.

Der er et andet Forhold, jeg gerne vil nævne, nemlig vedrørende Overretssagførerne. Der er enkelte Overretssagførere, der har aflagt Landsretssagførerprøven. Det er nødvendigt, for ellers har en Overretssagfører ikke Lov til at betegne sig som Landsretssagfører. Man kan sige med en vis Ret — og det er den Betragtning, der ligger bagved —, at Titelen Overretssagfører peger ikke direkte paa Landsretten, og det er ogsaa det, der gøres saa stærkt opmærksom paa her i Andragendet, men Overretssagførerne maa altsaa ikke uden Prøve kalde sig for Landsretssagførere.

Forslagsstillerne saa, at dette var urimeligt, og søgte saa at imødekomme dem ved at give dem en Adgang. Men det kan man heller ikke saa godt, thi Overretssagførerne som Stand betragtet vil jo meget have sig frabedt, at man stiller sig paa det Standpunkt, at man siger: I er ikke saa gode som Landsretssagførerne, for I skal have en Prøve for at kunne kalde jer det. Det Stempel vil Overretssagførerne meget have sig frabedt, og det viser, hvor vanskeligt et Spørgsmaal man kommer ind i her.

Jeg tror, jeg med disse Ord tilstrækkeligt har karakteriseret det Ændringsforslag, der her ligger paa Tingets Bord. Det vil vist, uden at jeg behøver at gentage det, fremgaa af, hvad jeg har sagt, at jeg ikke kan anbefale at stemme for det. Jeg skal tværtimod saa indtrængende som muligt anbefale at stemme imod det og anbefale, at man gør det, hvad enten man nu er færdig med sine Overvejelser og mener, at man ikke bør give disse Folk den yderligere Adgang, som de efter min bedste Overbevisning intet som helst rimeligt Krav har paa, eller man vil stille sig paa det Standpunkt, at man ønsker denne Sag underkastet en rolig Overvejelse. Jeg skal derfor anbefale, at man ikke indskrænker sig til at svare: Stemmer ikke, men at man positivt siger nej til dette Ændringsforslag og derved tilkendegiver, at Spørgsmaalet under alle Omstændigheder ikke er modent til Afgørelse paa dette Grundlag. Jeg skal tillade mig at rette den Henstilling til de Herrer Forslagsstillere, at de i Erkendelse af, at dette Ændringsforslag er urimeligt og uholdbart, tager det tilbage.

Axel Møller: Jeg skal tillade mig at anbefale samtlige Ændringsforslag til Vedtagelse her i Tinget. Det er særlig Ændringsforslagene Nr. 1 og Nr. 3, som har været debatteret — de øvrige er jo tiltraadt af hele Udvalget.

Hvad først Ændringsforslag Nr. 1 vedrørende Højesteretsekstrakterne angaar, som gaar ud paa, at man i det væsentlige bliver ved den nugældende Ordning, hvorefter det som Hovedregel er det offentlige, der maa betale dem, forekommer det mig stemmende med Billighed. Det er flere Gange fremhævet, at det ikke er af Hensyn til Parterne først og fremmest, men af Hensyn til Retten, at disse Højesteretsekstrakter er paabudt, og det er med Rette fremhævet — jeg tror af det ærede Medlem Hr. Hans Rasmussen —, at naar man nu staar overfor at nedsette de alt for høje Retsgebyrer, vilde det være underligt paa dette Punkt at forværre Stillingen og forøge Omkostningerne ved en Retssag for Parterne.

Det andet Ændringsforslag, under Nr. 3, om de gamle Underretssagførere har været omtalt meget udførligt af den sidste ærede Taler. Jeg tror, adskillige Medlemmer vil have undret sig over, at et saadant rent Titelspørgsmaal skal give Anledning til en saa langvarig og til Tider ophidset Debat som denne. Det er jo ikke noget saa forfærdeligt, det drejer sig om, hvad man her foreslaar i Kompromisændringsforslaget; man har været enig i den Grundbetragtning, at Billighed taler for, at man stiller sig forstaaende og imødekommende overfor de Krav og Ønsker, der er fremkommet fra de gamle Underretssagførere om, at Folk, som har den fulde Ret til at procedere for Landsretten baade som første Instans og som Appelinstant, altsaa har ganske den samme Ret, som Landsretssagførere har nu, ogsaa faar Ret til en Benævnelse, der kan vise Publikum, at de har denne Ret, idet det med stor Styrke gøres gældende af disse Underretssagførere — der selv bedst ved fra deres praktiske Liv, at dette er rigtigt —, at man i Publikum ikke er bekendt med, at de Folk, der som nu kaldes med Navnet Underretssagførere, har Ret til at føre Sager for Landsretten.

Naar man ikke fuldt ud har imødekommet Andragendet og givet dem alle den samme Benævnelse, som svarer til deres virkelige Rettigheder, er det, fordi man fra forskellig Side har ment, at Hensynet til Landsretssagførerne, der for at